

Jan Fr. Hruška — Jožef Gruden:

Čaplja in gosi.

Čaplja, ki se je bila vrnila z južnega popotovanja, se je spustila v poplavljene loke poleg vasi. Ondi je pljuskala v vodi in brbala v ruši jata čebljačočih gosi.

»Aj, aj, drag gost!« jo je pozdravila stara gos. »Zdaj bomo zvedele novice iz daljnih dežel!« je še pristavila zaupljivo in se precej obrnila k svoji jati: »Tiho! Pojdimο jo poslušat!«

Toda čaplja — klap, klap, je korakala počasi, a v pogovor se ni spustila.

Tedaj je začebljala vsa jata, in gosi so vpile vse vprek: »Pomeni se vendar!«

»Saj smo si sorodnice!«

»Glej jo no! Čuj, pri nas je pa besedi kakor vode! Ti pa govoriš tako malo!«

»Povej nam vsaj, kaj si izkusila po svetul!«

Čaplja je bistro pogledala po jati in zaklopotala s kljunom. Ko so gosi kakor na znamenje utihnile, je čaplja kratko izpregovorila: »Pri vas je besedi kakor vode, pri nas pa več preudarka. S tem se pride bolj daleč. Kdor dosti govori, laže ali pa se baha ter dolgočasi sam sebe in druge zastonj. To je moja izkušnja iz sveta.«

